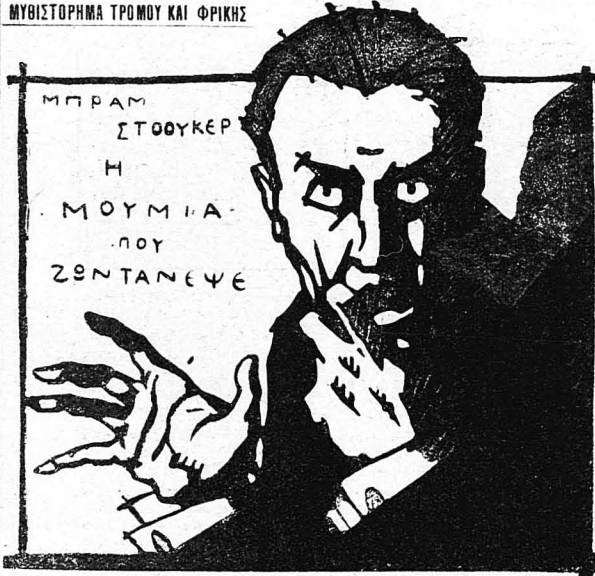


ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ



Περίληψις προηγουμένων

“Ο Λιγνός Μίκου Ρό”, μία νύκτα άσπρά, ειδοποιείται από την φίλην του δεσποινίδα Μαργαρίτα Τρελόνη ότι ο πατέρας της εφρέθη εις τό δωμάτιον του τραυματισμένου μυστηριώδους εις την χείρα Σπυρίδου εις τό μέγαρον της μίς Τρελόνης όπου συναντή και τόν ντετεκτιβ Ντόου, φημιόμον διά την διορακτικότητά του και την εύρησιν του, όστις χωρίς νά χάνη καιρό άρχίζει τάς έρευνας του. Τό μυστήριον όμως δέν διαφωτίζεται. Ο κ. Τρελόνη βροικείται από της στιγμής του τραυματισμού του βυθισμένος σ’ ένα παρδάλο λήθαργου, έντελώς ανεξήγητον και γι’ αυτή την επιστήμη. Τί έχει συμβεί; Τό μυστήριον περιπλέκεται και σκοτίζεται περισσοτερό από της στιγμής της άνοσιώσεως μίς επιστολής του κ. Τρελόνη, μέσα στο συτάρι του γραφείου του. Διά της επιστολής αυτής, άπειθνομηνης στην μίς Μαργαρίτα, άποδεικνύεται πώς ο πατέρας της περιμενε κάποιο μυστηριώδη κίνδυνο. Μυστηριώδεις κι’ ανεξήγητες είνε επίσης και αι συστάσεις πού κάνει έγγραφως στην κόρη του έν περιπτώσει του συνέβαινε κανένα άπρόοπτο... Τί θέλουν νά πουν όλα αυτά; Κανείς δέν ξέρει. Όλοι βαδίζουν στο σκοτάδι του μυστηρίου, ένός μυστηρίου τρομακτικού... Σκια κινλοφορούν μέσα στο μέγαρον, την νύκτα, γυρίζουν από δωμάτιο σέ δωμάτιο άκούονται κλάυθησομοί παράξενοι, φόβος και τρόμος έχει καταλάβει τους πάντας...

(Συνέχεια έν τό προηγουμένω)

Πότε εκάφρονε τό μάτια της στον πατέρα της; και πότε περιεργάζετο καθένα από μίς, σά να ζητούσε μία παραγοριά πού δέ μπορούσαμε νά της την δάσουμε. Φανόταν σά νά μην είξερε τί νά πρωτοσκεφθή και τί νά πρωτορωτήση. Για νά συνέλθη κάπως της είπα :

— Είμαι έντελώ; καλά τώρα. Είχα άποκοιμηθει χωρίς νά τό θέλω.

Μού άπήνησε μέ παρόπινο :

— Είχατε άποκοιμηθει; Έσείς! Και ένώ ο πατέρας μου κινδύνευε! Έγώ είχα την πελοπίθη πώς τόν φυλάγατε!

Είχε δίκην...

— Ξέρω πώς δέν έπρεπε νά κοιμηθώ, είπα. Άλλά έπαθα και έγώ ότι έπαθαν και οι άλλοι και ή μίς Κένανθ! Η Μαργαρίτα εκύταξε μέ προσοχή την νοσοκόμα, πού ήταν πάντα σάν ζωσαντό άγαλμα. Η γλυκεία φουαγοναμία της έλασε την αστηρότητα της και τό μάτια της μέ κτύταε νά την συνειδημένη γλώσσα τους.

— Συγχωρήστε με, είπα. Δέν ήθελα νά σάς πειράξω. Η ταραχή μου είνε τόσο μεγάλη και τόσο τρομερός ο φόβος μου, όστε δέν ξέρω τί λέω. Είνε φρικτό. Τρέσω μη συμβή πάλι καμμιά νέα και τρομακτική συμφορά.

— Είμουν άποφασισμένος, της είπα, νά μείνω όλη τη νύκτα άγρυπνος και έν τούτοις μέ πήρε ο ύπνος. Σάς βεβαίω ότι δέν άντελήφθην πώς μού συνέβη αύτο και προσπάθησα νά τό άποφυγό. Άλλά ο ύπνος ήταν άγώτερος της θελησώς μου. Τώρα, δυστυχώς, δει έγινε έγινε. Ίσως άγρότερο, μία μέρα, θα μάθωμε πώς συνέβησαν όλα αυτά. Τώρα άς προσπαθήσωμε νά άντιληφθώμε και νέο από τό μυστήριον αύτης της ύποθέσεως. Πέστε μου τί συνέβη; Τι θυμάσθε σεις;

Προσπάθησε νά συγκεντρώση τις σκέψεις της και άπάντησε :

— Ξύπνησα έξαφνα μέ τόν ίδιο τρομερό φόβο και την προαίσθησι ότι ο πατέρας μου διέτρεχε σοβαρό και άμεσο κίνδυνο. Έστρεξα όπως είμουν εις τό δωμάτιό του. Ήταν άπόλυτο σκοτάδι γύρω, μά μόλις άνοιξα την πόρτα διέκρινα τόν πατέρα μου, νά βρι-

σκειτα εξαπλωμένος στην ίδια θέση πού τόν είχα εύρει και προχθές, έμπρός στο μεγάλο χρηματοκιβώτιο. Ένόμισα μία στιγμή πώς είχα παραφρονήσει.

Τό Η Μαργαρίτα έρώτησε στο σημείο αύτο και σίωπησε.

Σέ λίγο εξακοιμήθηκε :

— Τά μάτια μου συνάντησαν έξαφνα τόν Ντόου, πού σημάδευε ένα όρισμένο σημείο μέ τό ρεβόλβερ του.

Έστράφηκα προς τό Ντόου και του είπα :

— Πέστε μου, Ντόου, τί σημάδευετε ;

Ο Ντόου έφράξε ένα βλέμμα εις τούς έπληρέτας πού είχαν μείνει στο δωμάτιο.

— Άν νομίζετε, ότι πρέπει νά άπομακρυνθώ οί ξένοι άπ’ εδώ, μού είπα χαμηλοφώνως. Θά είμεθα έτσι έλεύθεροι νά μιλήσομε όπως θέλωμε.

Όταν οί έπληρέται άπεμακρύνθησαν εις ένα νεύμα της κυρίας ταν, ο Ντετεκτιβ είπα :

— Νομίζω πώς είνε προτιμώτερο νά σάς διηγηθώ τάς έντυπώσεις μου πρώτα. Έπεσα νά κοιμηθώ μισοντυμένος — όπως είμαι τώρα — άφού έβαλα τό ρεβόλβερ κάτω από τό μαξιλάρι μου.

Ανθύμωμια πού ήθελα κοιμηθην. Είχα σβύσει τό φως και βρισκόμουν στο σκοτάδι. Μού φάνηκε πώς άκούσα έξαφνα μία φωνή. Δέν είμαι όμως και άπολύτως βέβαιος γι’ αύτό. Τό κεφάλι μου ήταν βαρό σάν νά είχα μεθύσει. Έν τούτοις σκέφθηκα νά πάρω τό ρεβόλβερ και νά τρέξω έξω. Συγχρόμως άκούσα τη λέξη : «Βοήθεια»!

Έστρεξα στο δωμάτιο του κυρίου Τρελόνη, τό όποιον ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι, φωτίζονταν μονάχα από την άνοιγμένη πόρτα. Η μίς Τρελόνη ήταν γονατισμένη στο πάτωμα κοντά στον πατέρα της και έφώναζε. Μού φάνηκε πώς είδα κάτι νά κινείται μεταξύ έμού και του παρθένου. Χωρίς νά διστάσω και μισοκοιμισμένος όπως είμουν, έπροβόλησα. Είδα πάλι κάτι νά κινείται και έπροβόλησα πάλι. Έκείνη τη στιγμή πεταχθήκατε από την πολυθρόνα σας μέ τη μάσκα στο πρόσωπο. Όπως σάς είπα, είμουν ακόμα ζαλισμένος, θυμούμαι ότι όμως αύτό τό κάτι που είδα βρισκόταν κοντά σας όταν έπροβόλησα. Έτοιμάσθηκα νά προβόλησω έν νέο, όταν ή μίς Μαργαρίτα σταμάτησε τό χέρι μου.

— Τι ήταν αύτό τό κάτι πού είδατε, Ντόου; ρώτησα.

Ο Ντετεκτιβ εκούνησε τό κεφάλι του και είπα σιγανό :

— Δέν ξέρω, κύριε Ρόξ. Άντελήφθην ότι «κάτι» είνε άνειτο, μά δέν έχω την παραμικρή ιδέα περί τίνος έπρόκειτο. Εύτυχώς δέν προβόλησα και γιά τρίτη φορά, γιατί άσφαλώς θα εύρισκαν σάς ή σφαίρες μου. Θά ήταν τρομερό άν σάς χτυπούσαν... Τρομερό!..

— Πολύ καλά, Ντόου... Έκάματε τό καθήκον σας. Τή στιγμή πού είσθε και σεις έπηρεασμένος από την άποικινικτή αυτή μαρτυρία — πού μέ άποκοιμώσε και προσέξινε στη νοσοκόμα αυτών τών καταληπτικών ύπνου — δέν μπορεί κανείς νά σάς παρεξηγήση. Μά τώρα πού τά γεγονότα είνε πρόσφατα δείξετε μου άκριβώς πού στεκόσαστε και πού καθύμουν δι.ν έμπίηκατε. Θά μπορούσαμε ίσως νά άναπαραστήσομε τη σκηνή και νά ίδώμε τη διεύθυνσι πού πήρε ή σφαίρα.

Ο Ντόου είχε επαναρήσει τώρα όλη τη νύκτα ζωηρότητα του και ο νους του λειτουργώσε όπως και πρότερον.

Ο Ντόου μού είπεν ακόμα ότι είδα και δι συνέβη, μά δέν έβγάλαμε πάλι κανένα συμπέρασμα. Τό μυστήριο άπλόκονταν γύρω μας, σκοτεινό, άπαίοιο.

Διηγήθηκα ιδιαίτερος στον Ντόου, ότι είχα ίδια και τόν ρώτησα τι φρονεί γιά όλα αυτά.

Δέν μπορώ νά πώ τίποτε, μού είπα. Έδώ έχει βάλει την σφρα του ο διάβολος. Άλλά νά είσθε βέβαιος, ότι στο τέλος θα νικήσωμε. Κί άν άκόμη έχωμε νά κάμουμε μέ τόν Σατανά, θα του δώσωμε ένα καλό μάθημα. Νά μη μέ λένε Ντόου άν ύποχωρήσω. Έστειλα μάλιστα κι’ έφώναξα νά ρθή στο μέγαρο ένας άκόμη Ντετεκτιβ, στον όποιο έχω άπόλυτο εκτίμησι κι’ έμπιστοσύνη. Θέλω ν’ άγρυπνή αύτός όταν θ’ άναπαύομαι έγώ, όποτε νά μη μίς ξεφευγή τίποτε...

Κατίβηκα κατόπι και



“Είπα κοντά της και την άγγιξα...”

